

ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΕΞΕΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ. κ. ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΑΙ ΚΩΣΤΗΣ ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο κ. Παπαντωνίου και η χωριατοπούλα που ήταν... αγόρι! Γιατί την έπειραζαν τα κορίτσια του χωριού. Πώς απέκαλύφθη το φύλλον της. Μία παράξενη ιστορία. Ο κ. Χαϊρόπουλος και ο... Λύκος του «Εμπρός». Πώς έχασαν ο Καλαποθάκης τα κέρδη των εμπορικών άγγελιών. Ο άειμνηστος Δηλιγιάννης κατά το διαδόχου Κωνσταντίνου. Τι ρόλον παίζουν αι διαψεύσεις κτλ. κτλ.

Ο κ. ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ο γνωστός λογοτέχνης και αλθθγικό, κ. Ζαχαρίας Παπαντωνίου, είχε την καλωσύνη νά μας διηγήθῃ τὸ κάτωθι γαριτωμένο και παράδοξον ἀνέκδοτον :

«Υπηρετούσα σ' ένα νομό του Κράτους, Ένα πρωί μου παρουσιάσθη μιὰ επαρχιωτοπούλα, συνοδευμένη ἀπὸ τὸν πατέρα της, γιὰ νὰ τῆς δώσω ἀδεία μεταναστεύσεως στὴν Ἀμερικὴ. Στὸ κορίτσι αὐτό, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ὡς 18 ἐτῶν, παρητήρησα κάποια ἔκφρασι ἀνησυχίας καὶ ἀοριτίας. Ἐνῶ ἔπαυρα τὶς σχετικὰς πληροφορίες γιὰ τὴν ἀδεία, ξεθαρρῦνθηκε λίγο καὶ ἄρχισε νὰ μου παραπονείται. Μοῦ εἶπεν δὲ τὸ περιόχον στὸ χωριὸ καὶ τ' ἀγόρι καὶ τὰ κορίτσια, τόσο ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ ἡσυχία. Οἱ χωριάτες νομίζουν δὲ ἡ διοικητικὴ αὐτὴ ποικί τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ποὺ λέγεται Νομάρχης εἶνε παντοδύναμη. Ἔτσι καὶ ἡ χωριατοπούλα αὐτὴ μὲ φανταζότανε ἴσως παντοδύναμη καὶ μοῦ ἐξέμυστηρεύθῃ τὸν πόνο της. Ἡ ἐκμισθίσεως αὐτῆ μοῦδωσε νὰ ἐνοήσω τὴ συνέβησι καὶ ἐρώνασα ἕνα γιαντῶ. Παρεκάλεσα τὸ γιαντῶ αὐτὸν ν' ἀποσυρθῇ σ' ἕνα γραφεῖο μὲ τὸ κορίτσι. Ὅταν ἔγινεν ἡ ἐξέτασις, ὁ φίλος ἐπιστημὼν ἦρθα καὶ μὲ πληροφορήσε δὲ αὐτὸ ποὺ ὑποτινόμενον ἦταν ἀληθινόν. Ἡ χωριατοπούλα ἦταν... ἀγόρι! ...

Ο κ. Ζ. Παπαντωνίου

Μὲ τὴ διαφορά, μοῦ εἶπε ὁ γιαντῶς, δὲ ἡ φύσις, ἀπὸ ἰδιοτροπία ποὺ ἔχει σὲ μερικά άτομα, ἔκρυψε κάποια θεμελιώδη χαρακτηριστικά, ὥστε ν' ἀπατήσῃ καὶ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς γιαντῶς τοῦ χωριού. Γιὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἀφότου γεννήθηκε ὡς τῆ στιγμῆ ὅπου ἐξήτησε τὴν ἀδεία, δηλαδὴ ἐπὶ 18 ὀλόκληρα χρόνια, τὸ ἀγόρι ἦταν ντυμένο κορίτσι καὶ τὸ θεωροῦσαν κορίτσι, χωρὶς νὰ ὑποψιασθῇ τὴν ἀλήθεια κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸ ἐνστικτον τῶν κοριτσιῶν τοῦ χωριού, μὲ τὰ ὁποῖα τὸσον καιρὸ εἶπαξε. Ὅταν εἶπα στὸν πατέρα της δὲ τὸ κορίτσι του εἶνε ἀγόρι καὶ πρέπει νὰ τὸ ντύσῃ ἀγορίστικα καὶ νὰ τὸ θεωρῇ πλέον γιὰ ἄντρα, εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ ἄνθρωπος τὴν συγκίνησιν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς χωριατοπούλας. Ἀκούοντας τὸ νέον της φύλλον ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος.

— Ὅστε εἶν' ἀλήθεια ; Ὅστε εἶμαι ἀγόρι ; Ἀλήθεια ; Δὲν εἶμαι κορίτσι ; μὲ ἔρωτοῦσα μ' ἕνα ὕφος ποὺ ἦτο ὀλόκληρος ἀντιεμινιστικὸς λιβελλὸς. Καὶ βημάτις μὲ μεγάλα καὶ θαρραλέα βήματα στὸ γραφεῖο, τὰ πρῶτὰ τὸ ἀνδρικό βήματα.

Τὸ ἐβεβίασα καὶ πάλιν δὲ εἶνε ἀγόρι καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ταξευδέσῃ στὴν Ἀμερικὴ ἐπειδὴ σὲ λίγο θὰ στρατευθῇ. Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα του ἦταν καὶ κατάληκτος καὶ χαρούμενος τοῦλάχιστον γιὰ τὴν προικα ποὺ ἐγλύτωνε καὶ γιὰ τὸν νέον ἀνέλπιστο σύντροφο ποὺ θὰ εἶχε στὸ χωράφι. Πρὶν ντυθῆ ὁ νέος μὰς τὰ ρούχα τοῦ φύλλον του, ἔπεισε νὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ τὰ ἀπρόοπτα τῆς στρατολογίας. Τὸν ἐφωδίασα λοιπὸν μ' ἕνα ἔγγραφο πρὸς τὸς ἀστυνομικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἀρχὰς καὶ πρὸς τὴν δημοτικὴν τὸν ἀρχὴν διὰ τοῦ ὁποῖου τὰς εἰδοποιούσα δὲ ἡ στρατολογικὴ κατάστασις τοῦ νέου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὀρισθῇ διότι ἦτο μέχρι τῆς στιγμῆς... ἀκαθόριστος ἀπὸ ἀπόφραξιν φύλλον καὶ δὲ ὁ δήμος πρέπει πρῶτα νὰ κάμῃ τὰ δέοντα ὥστε νὰ διορθωθῇ εἰς τὸ μητρώον τὸ ἀρχικὸν θεμελιώδες λάθος τὸ ὁποῖον ἐπαίξε τὸσον ρόλον εἰς τὴν ὑπαρξίν του. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία δὲ γιὰ πολλὰς ἀρχὰς τὸ ἔγγραφον αὐτὸ θὰ ἦτο γράφι. Τὶ ἀπέγινε ὁ νέος ; δὲν γνωρίζω. Περισμένω ὅμως ἀπ' αὐτὸν μεγάλα πράγματα, ἂν κρινῶ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ μὲ τὸν ὁποῖον πῆρε τὸ ἀνδρικό του ἐπάγγελμα.

Ο κ. ΚΩΣΤΗΣ ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο γνωστός δημοσιογράφος και ἰδρυτῆς τοῦ «Χρόνου» κ. Χαϊρόπουλος μὰς ἀπέστειλε τὰ ἀκόλουθα δύο εἰδήματα ἀνέκδοτα τῆς δημοσιογραφικῆς του ζωῆς :

— Στὰ 1898 εἶμον ἀρχισυντάκτης στὸ «Σκρίπ». Μίαν ἡμέραν ὁ Διευθυντῆς μου, ὁ Εὐάγγελος Κουσουλάκος, μοῦ εἶπε μὲ κάπως ἀπογοητευμένον ὕφος :

— Αἱ ἄγγελιαί μὰς δὲν πηγαίνουν καλά. Μὰς ἐτάκισε τὸ «Εμπρός». Πρέπει νὰ εἰδουμε τρόπο νὰ τοῦ πάρωμε τὴν πελατεία ποὺ μὰς πῆρε.

— Θὰ εἰδουμε, τοῦ ἀπάντησα μὲ πελοίθησιν, ἦτις τὸν ἐξέπληξε.

— Ἐχεις λοιπὸν κινεῖα σχέδιον ;

— Ναί ! Καὶ τὸ ἐφαρμόζω ἀπὸ ἀπῶφιν...

Ἐνε γνωστὴ ἡ μανία τὴν ὁποῖαν εἶχεν ὁ Καλαποθάκης μὲ τοὺς κοκόρους καὶ ἐν γένει μὲ κάθε ζῶον. Τὴν εποχὴν ἐκείνην διετῆρει εἰς τὰ γραφεῖα του ἕνα ἀγορίδουλον, τὸν ὁποῖον ἡ ὑπερηφάνια του δις τῆς ἡμέρας ἐξέθετεν εἰς κοινήν θέαν εἰς τὸν ἐξώστην τῶν

γραφεῖον τοῦ «Εμπρός», δεμένον μὲ μιὰ γερὴ ἄλυσσιδα. Ὁ λύκος αὐτὸς ἦτο τὸ καταχθόνιον σχέδιόν μου πρὸς ἐξόντωσιν τῆς ἐμπορικῆς πελατείας τοῦ ἀντιπάλου μὰς. Ἐγράψα λοιπὸν τὴν ἐπομένην εἰς τὸ «Σκρίπ» εἰδήσιν λίαν σοβαράν, ὅτι ἤδηθεν κάποιος ἔμπορος τῆς πόλεώς μὰς μετοβάς εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Εμπρός» ὅπως δώσῃ ἄγγελιάν τινα, ὑπέστη τρομερὰν ἐπίθεσιν ἐκ μερὸς τοῦ λύκου, ὁ ὁποῖος εἶχε λυθῆ καὶ περιεφρότου ἐλεύθερος ἀνὰ τὰς αἰθούσας τῶν συστακτῶν. Ὁ ἔμπορος ἀμόφρωτος ἀπὸ τὰ γακάματα αὐτοῦ ἀγρίου ζώου εἶχε μεταφερθῆ πρὸς θεαρεῖαν εἰς τὸ Πολιτικὸν Νοσ. κομεῖον.

Ἡ εἰδήσις ἔκαμε τὸ θαῦμα της. Ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα οὐδεὶς ἐξένος ἐτόλμα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Εμπρός» καὶ ἐπομένως καὶ οἱ ἄγγελοιδοταί. Τόσον δὲ φαίνεται ὅτι ἠπῆρξε τὸ κἀνὸν τὸ ὅτιον εἶχονεν προξενήσει εἰς τὸν ἀντίπαλον, ὥστε μίαν πρωΐαν ὁ ἀτυχῆς λύκος εὐρέθη κρεασμένω ἀπὸ τὴν ἄλυσσιδα τὸν εἰς τὰ κάγκελα τοῦ ἐξώστου, ὅπως πληροφορηθῆ καὶ ἐπιστημότερον τὸ κοινὸν ὅτι ὁ κίνδυνος διὰ τοὺς εἰσερχομένους εἰς τὰ γραφεῖα εἶχε παρῆλθῃ ὀριστικῶς.

Καὶ ἕνα ἄλλο ἀκόμη ἀνέκδοτον :
— Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1903 ἤρξα τὴν ἐκδοσιν τοῦ «Χρόνου». Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἐναρξίν τῆς ἐκδόσεως, ἐσκέφθην νὰ πάρω πολιτικὴν συνέντευξιν μετὰ τοῦ κ. Θεοδώρου Δηλιγιάννη, ὁ ὁποῖος ὡς εἶχον πληροφορηθῆ, ἐμίγησε κατὰ τοῦ τότε Διαδόχου Κωνσταντίνου, ὃν ἐθεώρει ὡς κερηυγμένον ἐχθρὸν τοῦ κόμματός του. Ἡ συνέντευξις ἐλήφθη εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου οἰκίαν τοῦ ἐξ Ἀρκαδίας πολιτεῦ τοῦ ὁποῖου ἔλαβε τὴν εὐκαιρίαν νὰ καυτηριάσῃ τὴν ἄρχικὴν Διοίκησιν τοῦ Στρατοῦ, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας ἵστατο ὁ Διάδοχος. Ἐν τῇ ὁρμῇ τῆς ἐπιθέσεώς του ὁ Δηλιγιάννης, μετὰ ἄλλων, μοῖ ἀπέκλυψε δὲ μόνον ἔρχον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἔως τότε πραγματοποιήσει ἡ Γενικὴ Διοίκησις ἦτο ἡ προμήθεια διὰ τὸν Στρατὸν 200 χιλιάδων ἐσθρακάων ! καὶ οὐδὲν ἄλλο.

Ἡ συνέντευξις ἐδημοσιεύθη τὴν ἐπομένην εἰς τὸν «Χρόνον», ὡς δὲ ἦτο ἐπόμενον, προεκάλεσε κατάπληξιν μετὰ τῶν πολιτικῶν καὶ αὐλικῶν κύκλων, διότι πρῶτῃν φοράν ὁ Δηλιγιάννης ἐνεφανίζετο μὲ τόσο ἀπροκάλυπτον τρόπον ἐναντίον τοῦ Διαδόχου. Οἱ φίλοι τοῦ ὁμοῦ ἀνησυχῶσαν ὅτι γονοτόμος τοῦτου, φοβηθέντες δὲ παρομοία ρῆξις μετὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν καὶ τοῦ Κωνσταντίνου, ἠδύνατο νὰ ἐχθρὸς ἀποβῆ ἐν τῷ μέλλοντι συνεπιείας διὰ τὸ κόμμα τῶν. Τὸν ἐπεισαν λοιπὸν πολλὰς προσπάθειας νὰ διαψεύσῃ τὴν συνέντευξιν, τοιουτοτρόπως δὲ ὁ ἀτυχῆς ἐγὼ ἐπληροφόρησιν τὴν ἐπομένην ἀπὸ τῆν ἐπίσημον ἐφημερίδα τοῦ Δηλιγιάννη «Πρωΐαν» δὲ τὴν δημοσιευθέντα εἰς τὸν «Χρόνον» τὴν προτεραιάν δὲν ἦσαν ἀκριβῆ !

Ἐβαλλο ἀπὸ ἀγανάκτησι διὰ τὸ κτύπημα τὸ ὁποῖον κατεφέρετο ἐναντίον τῆς ἐφημερίδος μου, ἦτις μόλις ἐκδοθεῖσα, κατηγγέλετο ὡς ἀναγοφουσα ψευδεῖς συνεντεύξεις, ἐστεινα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δηλιγιάννη καὶ εἰσῆλθον ἀμέσως εἰς τὸ ἰδιαιτερο γραφεῖο του. Ἡ ὑποδοχὴ ἦτις μοῦ ἐγένετο ὑπῆρξε πλέον ἢ ἐγκάρδιος. Ὁ ἐξ Ἀρκαδίας πολιτευτῆς ἠγέρθη τῆς θέσεώς του καὶ ἦρπασε τὴν χεῖρα μου, τὴν ὁποῖαν ἐσπίξε θερμότητα, συγκαρφεῖς με διὰ τῆ ἀκριβῆ διατύπωσιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ λεχθέντων. Ἐτόλμησα τότε νὰ τοῦ εἶπω :

— Ἀλλὰ, κύριε Πρόεδρε, αὐτὸ ποὺ μοῦ ἐκάματε σήμερα ἦτο τερατώδες. Μοῦ καταστρέψατε τὴν ἐπιχειρήσι μου.

— Τί σὰς ἔκαμα λοιπὸν ;

— Ἐγράψατε εἰς τὴν «Πρωΐαν» σὰς δὲ ἡ συνέντευξις μου δὲν ἦτο ἀκριβῆς.

— Ἡ συνέντευξις σὰς ἦτο ἀκριβῆς, κύριε, μοῦ ἀπήντησε μὲ τόσον κατηγορηματικόν.

— Καὶ ἡ διάψευσις τῆς «Πρωΐας» ;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτήν, ὁ Θεόδωρος Δηλιγιάννης ἐμεδιάσει τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἐκείνου μειδίαμα, θέσας δὲ τὴν χεῖρα του ἐπὶ τοῦ ὤμου μου, μοῦ ἀπήντησε :

— Ἀλλὰ ποῖος ποτὲ, ἀγαπητῆ μου, ἐπίστευσε τὰς διαψεύσεις ;

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἀνέκδοτα τῶν κ. κ. Νίδερ Ὑφουπουροῦ τῶν Στρατιωτικῶν, Κ. Νικολάου καὶ Γαλατείας Καζαντζίκη (Ψηλορείτη). Ὁ κ. Νίδερ, τὰ μαρμαρινία, αἱ ἀπαγορεύσεις τῆς ἀστυνομίας καὶ αἱ ἀπαγορεύσεις τῆς ἐκκλησίας. Ὁ κ. Νικολάου στὸ μελόδραμα. Οἱ «Μποέρι» καὶ ἡ... ρέγγα ! Ἡ κ. Καζαντζίκη καὶ τὸ σφυγγάρια !

Ο κ. Κωστής Χαϊρόπουλος